

JOSEP LLUÍS DONSION I ELISABET ZOPPETI
Membres del CNP de Progressistes-SDP

PLAÇA DEL POBLE

Més fets i menys paraules

No fa falta sortir tant a la premsa parlant d'iniciatives que poc interessin

Llegir dia rere dia que l'habitatge ja no és quelcom assequible per a tothom ens preocupa. Està en perill un dret que està assentat a la Constitució.

Moltes famílies tenen força dificultats per arribar a final de mes. Ho diuen, any darrere any, les enquestes a la població. Aquest any són el 60%. És molt mala notícia per a tothom, fins i tot per als que sí que podem arribar-hi.

Som davant del que els progressistes fa tant i tant de temps que denunciem: les dues Andorres, que van a dues velocitats diferents.

L'Andorra en la qual viuen els responsables polítics de DA + Liberals, la fantàstica Andorra que és rica i pot gastar fortunes en cimeres, en estudis i informes per a aeroports impossibles, lliure per poder tenir assessors i més assessors cobrant dels diners de tots. Segons ells, Andorra és un país ple d'oportunitats on tot és fàcil, on el sou mitjà és realment atractiu i on el preu mitjà de l'habitatge és assequible per a tothom.

Però els progressistes, que toquem de peus a terra i escoltem la gent, coneixem l'altra Andorra: la real. Aquella on les persones cobren sous baixos que estan lluny de la mitjana que es publica, on el preu de l'habitatge està pels núvols i les famílies no arriben a meitat de mes. Una Andorra on es troba gent remenant contenidors d'escombraries, on gràcies als bancs d'aliments i a les donacions anònimes molts mengen.

On viure d'ajudes és l'única opció per sobreviure. Una altra Andorra en la qual el jovent ho té complicat i els padrins estan abocats a viure de l'ajuda dels fills, perquè les pensions dels que han treballat tota la seva vida al país són minses i vergonyoses.

Pensem que el problema de l'habitatge no se solucionarà en una taula que cada vegada es sobredimensiona de gent i associacions a les quals, al capdavall, no fan ni cas.

Mentrestant, la crisi avança, les mesures que van aprovant són continuistes. No n'hi ha prou de congelar els terminis de venciment.

El Govern dona voltes al costat d'un pou d'on mai treu aigua

El problema de l'habitatge no es podrà resoldre fins que s'accepti que en gran mesura és un problema social.

Construir pisos socials és únicament responsabilitat de Govern. Convidem els lectors que donin un cop d'ull al nostre programa electoral de les passades eleccions. Hi plantejàvem propostes realistes, pensades per a les necessitats dels ciutadans del país.

Demanam al Govern que faci un recompte dels terrenys que són propietat de l'Estat i faci un cop de cap: inversió pública en

pisos socials, o de renda controlada, que no cal que estiguin al centre de la capital.

El seu lloguer ha d'estar calculat a raó del salari de les persones que el necessiten, destinats a tot tipus de famílies, per a totes les parròquies. El Govern continua amb les seves reunions per donar i donar voltes al costat d'un pou d'on no treu mai aigua. Pot congelar tant com vulgui el que consideri, però amb això el problema no s'està solucionant. S'agreuja cada dia més.

Voldríem confiar que ara que el ministeri d'Afers Socials té nova ministra serà molt més empàtica que l'anterior titular i prendrà bona nota de les necessitats de les famílies. Amb menys reunions i més accions es pot fer molt perquè les estadístiques no vagin a pitjor. La ministra Pallarès, tot i que el seu antecessor, el ministre Filloy, li ha deixat un escenari complicat, pot i ha de donar suport a les famílies del país.

La ciutadania no vol caritat, reclama drets, pensa que ja n'hi ha prou de sortir tant en premsa parlant d'iniciatives que a pocs interessin perquè no responen a les necessitats reals de les famílies. El que fa falta és escoltar a les persones per trobar solucions que s'ajustin a la seva realitat perquè només treballant en xarxa amb el ciutadà, les estadístiques milloraran considerablement.

Calen més fets i accions en positiu i menys comunicació cloroform.